

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

บททดสอบ

นางสาวปิยะรัตน์ วงศ์สน

ห้องคลอด ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

ฉันปฏิบัติงานเป็นพยาบาล ณ ห้องคลอดศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี เป็นระยะเวลา 9 ปี เมื่ออายุงานมากขึ้น ความรับผิดชอบก็ย่อมมากขึ้นตามไปด้วย ฉันปฏิบัติงานในบทบาทของพยาบาลรondaหัวหน้าเวร ซึ่งทำหน้าที่ในการดูแลน้องๆ พยาบาลในทีมเกี่ยวกับการบริหารยา การดูแลผู้รับบริการ และการทำหัตถการต่างๆ รวมทั้งช่วยพี่พยาบาลหัวหน้าเวรในการติดต่อประสานงานต่างๆ

การปฏิบัติงานของฉัน ตามอายุงานที่มากขึ้น คือการปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทพยาบาลหัวหน้าเวร โดยเริ่มต้นขึ้นในช่วงปลายปี 2564 มีพี่พยาบาลหัวหน้าเวรในหน่วยงานของฉันตั้งครคร 2 ท่าน ฉันพยายามฝึกฝนและพัฒนาตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อประสานงาน การดูแลดูแลแม่ตั้งครรภ์ทั้งในรายปกติหรือมีภาวะแทรกซ้อน และแล้ววันที่พี่ทั้ง 2 ท่านลาออกก็มาถึง ฉันต้องเป็นพยาบาลหัวหน้าเวรในระยะเวลา 3 เดือน การเป็นพยาบาลหัวหน้าเวรวันแรกของฉันไม่ค่อยราบรื่น อาจารย์แพทย์บอกว่าฉันทางโทรศัพท์ เนื่องจากฉันรายงานอาการคนไข้ไม่ครบ จากนั้นฉันก็นั่งทบทวนตัวเองว่ามีข้อบกพร่องตรงไหน และคิดว่าจะนำการทำงานวันแรกในฐานะพยาบาลหัวหน้าเวรเป็นแรงผลักดัน ในทุกๆ วันของการทำงานของฉัน จะมีบททดสอบมาทดสอบความสามารถของฉันในทุกๆ วัน ในการดูแลผู้รับบริการที่มีภาวะแทรกซ้อน หรือในเวรนั้นอาจมีผู้รับบริการเป็นจำนวนมาก อย่างวันนี้ก็เช่นกัน ฉันต้องดูแลผู้รับบริการที่มีภาวะตกเลือดหลังคลอดและมีความจำเป็นต้องได้รับเลือด ซึ่งฉันก็ให้เลือดผู้รับบริการมากี่หลายราย แต่ไม่คิดว่าวันนี้จะเกิดเหตุการณ์ในฐานะฉันเป็นพยาบาลหัวหน้าเวร แล้วต้องดูแลผู้รับบริการที่แพ้เลือด ผู้รับบริการ ไม่สามารถรับเลือดชนิดไหนได้เลย เพราะให้ไปแล้วจะมีอาการแพ้ทุกชนิด ฉันควรทำอย่างไรดี เมื่อคนไข้รับเลือดไม่ได้ในขณะที่เดียวกันเลือดก็ไหลออกทางช่องคลอดเรื่อยๆ สัญญาณชีพมีการเปลี่ยนแปลงเป็นระยะๆ ฉันพยายามคลี่คลาย สักเกตการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและสัญญาณชีพของผู้รับบริการ พร้อมให้ยาและสารน้ำตามแผนการรักษาของแพทย์เจ้าของไข้ จากนั้นอาการของผู้รับบริการดีขึ้นจนพ้นระยะที่เป็นอันตรายถึงชีวิต นี่คือการณ์ที่ทำให้ฉันรู้ว่า ฉันยังต้องใช้ความพยายามอีกมากในการที่จะพัฒนาตนเองในฐานะพยาบาลหัวหน้าเวร เพราะเหตุการณ์ครั้งนี้ สะท้อนถึงการตัดสินใจ

บททดสอบการตัดสินใจและการบริหารจัดการก็มาถึง เมื่อฉันมีผู้รับบริการในเวรติดกันเกินที่ห้องคลอดจะรับได้ เนื่องจากในหน่วยงานฉันมีห้องคลอด เพียง 5 ห้อง แต่วันนี้ฉันมีคนไข้มารอดคลอดและรอผ่าตัดคลอดบุตร จำนวน 7 ราย ฉันดูแลคนไข้มาตลอดคืนนั้น จนกระทั่งเวลา 06.00 น. อาจารย์เจ้าของไข้ซึ่งวันนั้นอาจารย์ท่านเดียวมีผู้รับบริการที่มารอดคลอดจำนวน 5 ราย อาจารย์แจ้งว่า “ต้องให้คนไข้ของพวกเรา 5 คนคลอดก่อน 9 โมง” ฉันผู้ซึ่งเป็นพยาบาลหัวหน้าเวรต้องบริหารจัดการทั้งห้องคลอดและห้องผ่าตัดคลอดบุตร ให้ผู้รับบริการสามารถคลอดได้อย่างต่อเนื่อง ความคิดแรก เมื่อได้ยินอาจารย์บอกเช่นนั้น ฉันคิดว่า “ฉันจะทำไม่ได้” เมื่อเวลาผ่านไป ฉันเหนื่อยหน่ายมากที่เคาน์เตอร์พยาบาล เมื่อผู้รับบริการรายสุดท้ายคลอดอย่างปลอดภัย เวลาตอนนั้นประมาณ 09.00 น. ฉันยังมั่นใจและคิดว่า “ฉันและทีมทำได้” ถือว่าบททดสอบนี้ฉันสอบผ่าน ถึงแม้จะเหนื่อยไปบ้าง

บททดสอบต่อมาของวันเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง เมื่อฉันต้องรับผู้รับบริการ ตั้งแต่เวลา 16.00 น.-08.00 น. ในเวลา 16 ชั่วโมงนี้ ฉันรับผู้รับบริการทั้งผู้ป่วยในและผู้ป่วยนอกมากกว่า 10 ราย ทีมงานของฉันต่างเหนื่อยล้าและเริ่มทำงาน ได้ช้าลง เหมือนทุกคนอยากพัก ขณะเดียวกันฉันก็อยากพัก แต่ฉันจะต้องเป็นหัวหน้า ทีมกำลังไม่ได้ เพราะทุกคนในทีม ก็จะหมดกำลังใจไปด้วย ฉันจึงพยายามทำให้การปฏิบัติงานวันนี้มีความครึกครื้น อาทิ ข้อความที่ช่วยกระตุ้นการเปิดเพลงฟังเบาๆ พอให้ทุกคนได้ผ่อนคลาย ทำให้บรรยากาศการทำงานเป็นไปด้วยดี และแล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝัน ก็เกิดขึ้น ทำให้ทีมของฉันมีความวิตกกังวลจนทรายเป็นที่จะเกิดกับผู้รับบริการรายนั้น นั่นคือการที่ไม่สามารถติดต่ออาจารย์เจ้าของไข้ได้ ผู้รับบริการรายนั้นมีความเสี่ยงต่อมดลูกแตก เนื่องจากเคยมีประวัติผ่าตัดคลอดมาก่อน และมดลูกหดรัดตัวสม่ำเสมอ ทุก 3-5 นาที ฉันถามแพทย์เวรสูติ-นรีเวชว่า “ผู้รับบริการรายนี้สามารถการผ่าตัดคลอดบุตรได้นานสุด กี่ชั่วโมง” แพทย์ตอบกลับมาว่า “สามารถรอได้ 2 ชั่วโมงค่ะ” ตอนนั้นฉันรับรู้ได้ว่าทุกคนในทีมมีความวิตกกังวล ฉันจึงบอกพยาบาลทุกคนว่า “ไม่เป็นไร ที่จะลองติดต่ออาจารย์ไปเรื่อยๆ แต่ถ้าคนไข้ปวดมากขึ้นก็จะติดต่ออาจารย์อีกท่าน” ทุกคนคลายความกังวลขึ้น สุดท้ายอาจารย์เจ้าของไข้ก็ติดต่อกลับมาและมารดาได้รับการดูแลผ่าตัดคลอดบุตรทางหน้าท้องอย่างปลอดภัย บททดสอบนี้ทำให้ฉันรู้ว่ากำลังใจในการทำงานเป็นสิ่งสำคัญ ที่ช่วยให้ทีมทำงานได้อย่างราบรื่น และมีความสุข

บททดสอบสุดท้ายก่อนที่ฉันจะสิ้นสุดบทบาทการเป็นพยาบาลหัวหน้าเวร เนื่องจากพี่ทั้ง 2 ท่านที่ลาออก จะกลับมาปฏิบัติงานแล้ว ผู้รับบริการอายุครรภ์ 39 สัปดาห์มาห้องคลอดด้วยอาการเลือดออกทางช่องคลอดเมื่อผู้รับบริการขึ้นนอนบนเตียง สิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น น้องในทีมของฉันไม่สามารถฟังเสียงหัวใจทารกได้ ฉันจึงไปช่วยน้องพยาบาลหาเสียงหัวใจทารกในครรภ์ แต่หาอย่างไรก็หาไม่พบ ฉันจึงโทรศัพท์รายงานแพทย์เจ้าของไข้ เมื่อแพทย์มาถึง จึงทำการตรวจด้วยคลื่นเสียงความถี่สูง พบเสียงหัวใจทารกเพียงแค่ 3 ครั้งเบาๆ แพทย์เจ้าของไข้กล่าวว่า “เอาเลยสิ รออะไร” คำกล่าวนี้หมายถึงการผ่าตัดคลอดบุตรแบบฉุกเฉิน แต่การทำงานไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด เพราะเป็นช่วง covid-19 ซึ่งยังไม่มีผลการตรวจโควิด แล้วถ้าเราทราบในครรภ์ที่คลอดออกมาจะเป็นอย่างไร ฉันตัดสินใจแจ้งทีมพยาบาลในห้องคลอด วิทยาลัยพยาบาล แพทย์ผู้ช่วยผ่าตัด กุมารแพทย์ และพยาบาลที่ห่อผู้ป่วยทารกแรกเกิด ว่าจะมีการผ่าตัดคลอดบุตรแบบฉุกเฉินที่ยังไม่มีผลโควิด ฉันและน้องพยาบาลก็เข้าห้องผ่าตัด ทีมต้องแต่งกายด้วยชุด ปราศจากเชื้อ ไม่นานการผ่าตัดเริ่มต้นขึ้น เด็กน้อยคลอดออกมาด้วยผิวที่ขาวซีด ไม่เคลื่อนไหวร่างกาย ไม่มีแม้แต่เสียงร้อง ทีมแพทย์ตะโกนให้ฉันเปิด CPR Newborn ทุกคนมากันอย่างรวดเร็วและช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่ ในสถานการณ์ที่ผลโควิดก็ยังไม่ออก แต่ทุกคนก็มุ่งมั่นที่จะช่วยเหลือเด็ก จนกระทั่งอัตราการเต้นของหัวใจเด็กกลับมา แต่ก็ยังเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เพราะหลังจากนั้นอีก 2 วัน เด็กคนนี้ก็จากไปอย่างสงบ บททดสอบนี้สอนฉันว่าเหตุการณ์ ไม่คาดคิดเกิดขึ้นได้เสมอ ฉันต้องเตรียมพร้อมตั้งรับตลอดเวลา

บททดสอบชีวิตของฉันในการเป็นพยาบาลหัวหน้าเวรไม่ใช่เรื่องง่าย หลายครั้งที่ฉันรู้สึกท้อจนไม่อยากมาทำงาน แต่ฉันก็คิดเสมอว่าบททดสอบดังกล่าวจะทำให้ฉันเติบโตขึ้น และเป็นแรงผลักดันให้ฉันก้าวไปข้างหน้า อาจมีการหยุดเดินบ้าง พักบ้าง แต่ไม่ได้หมายความว่าเราต้องถอยหลังไปเรื่อยๆ จนไม่อยากทำอะไรจนกลายเป็นผู้แพ้บททดสอบนั้น เมื่อฉันคิดได้อย่างนั้น ฉันจะก้าวออกมาทำงานด้วยความมั่นใจ และตั้งใจเสมอว่า ฉันจะมีสติในการทำงาน มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ และพยายามบริหารจัดการทีมให้ปฏิบัติงานอย่างราบรื่น รวมทั้งการดูแลมารดาและทารกให้คลอดอย่างปลอดภัยและอยู่กับครอบครัวอย่างมีความสุข

ขอบคุณบททดสอบชีวิตการทำงาน